

μου,» εἶπεν ἡ γυνὴ, «δὲν ἐπιθυμῶ γὰρ σὲ ἐνόχλησο εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ παρακαλῶ νά μοι ἐπιτρέψῃς νὰ διαμείνω διλίγας ἐσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου, ἢ δποία εἶναι κενή, καὶ . . .»¹ Εδώ δικαστὴς διέκοψε τὴν δικαίαν τῆς καὶ τὴν ἡρώτησε: «πῶς δνομάζεσαι καλή μου;»² «Ονομάζομαι ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ, Ἀλήθεια»³ «Φύγε, τῆς λέγει τότε ὥργος μένος, «νὰ μὴ φωνάξω τὸ ψεῦδος καὶ κακήν κκκᾶς σὲ ἐκβάλω ἀπ' ἐδίώ»⁴ «Ἄ! χωρὶς αἰτίαν μὲ διώκεις;» εἶπεν ἡ Ἀλήθεια, «ἀλλὰ μάθε, δτι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ιδική μου σειρά· διότι ἐγώ,» εἶπε μὲ τόνον, «είμαι θυγάτηρ τοῦ Χρόνου καὶ ἐπιτυγχάνω τὰ πάντα παρὰ τοῦ γέροντος πατρός μου, δστις ἀργεῖ μὲν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοι ἀρνεῖται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ἐπισημοτέραν τοῦ ψεύδους.»

Η ΑΛΑΖΩΝΙΑ.

«Τι εἶναι, πάτερ μου,» ἡρώτησε μίκην φοράν παιδίον τὸν πατέρα του, «ἡ ἀλαζονία; διότι πολλάκις ξκουσα τὴν λέξιν καὶ δὲν ἐνόησα.» — «Ἀλαζονία, παιδί μου,» εἶπεν δ πατήρ, «εἶναι τὸ κάκιστον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων.» — «Χειρότερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦδος; δὲν πιστεύω,» εἶπε τὸ παιδίον. — «Πολὺ χειρότερον,» ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα δ πατήρ· «διότι δστις αλέπτει, ἡ φεύδεται βλάπτει συνήθως μόνον τοὺς ἄλλους, τὸν ἔκυτόν του δὲ συχνάκις φαίνεται, δτι τὸν ὡρελεῖ, ἐνῷ δ ἀλαζώνιος ἀνθρώπος; καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτει καὶ αὐτὸς γίνεται γελοῖος, χάνει τὴν δύπλην τὸν καὶ πολλάκις καταστρέφει καὶ τὴν ζωήν του.» — «Τώρα πολὺ περιεγότερος γίνομαι,» εἶπε τὸ παιδίον, «νὰ μάθω, τι εἶναι ἀλαζονέα:» — «Ο ἀδελφὸς σου Ἰοῦστος,» ἀπεκρίθη δ πατήρ, «δὲν ἐσπούδασε τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ δμως ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ θέσιν κυβερνήτου φανταζόμενος, δτι εἶναι ίκανὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσπαθῶν δὲ νὰ καταπείσῃ εἰς τὴν ίδεαν του ἔνα ίδιοκτήτην πλοίων, ἐάν δὲν κατωρθώσῃ τὸν σκοπόν του, θὰ δοκιμάσῃ πολλὴν θλίψιν, ἐάν δὲ τὸν καταπείσῃ καὶ λάβῃ τὴν θέσιν κυβερνήτου, εἰς καὶ δὸν τρικυμίας καὶ τοὺς ἐπιβάτας θέλει πνίξει, καὶ τὸν ίδιοκτήτην δέλει ζημιώσει, καὶ τὸν έαυτόν του ἀδίκως θέλει καταστρέψει· παρέμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, εἰς τὰ δποία οἱ ἀλαζόνες γίνονται ἀρχηγοί.» — «Ἐννοῶ τώρα, πάτερ μου, δτι τῷ δυντεῖν ἀλαζονία εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διότι

κάμνει τὸν ἀνθρωπὸν νὰ νομίζῃ, δτι γνωρίζει καὶ ἔκεινο, τὸ δποίον δὲν γνωρίζει. — «Προσπάθησε λοιπὸν, σύ,» εἶπεν δ πατήρ, «νὰ γίνης ίκανὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δποίον θὰ καμνῆς καὶ ποτὲ μὴ θελήσῃς νὰ φύνεσαι ἀξίος, εἰς δ; τι δὲν θὰ εἰσαι.»

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Αὕτη ἡ εἰκὼν παριστά συμβάν τι, τὴν ἀφῆγησιν τοῦ δποίου θὰ εὑρητε εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. (Γεν. ΚΒ'. 1—14) δως ἔξης. «Μετὰ δὲ τὰ πράγματα ταῦτα—δηλ. δταν δ Ἰσαὰκ ἦτο δως εἰκασι πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν—δ Θεὸς ἐδοκίμασε τὸν Ἀβραὰμ δὲ εἶπεν, ίδού ἐγώ. Καὶ εἶπε, Δάβε τώρα τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν δποίον ἡγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὑπαγε εἰς τὸν τόπον Μοριὰ, καὶ πρόσφερε αὐτὸν ἐκεὶ εἰς δλοκαύτωμα, ἐπὶ ἁνδρὸς τῶν δρέων, τὸ δποίον θέλω σοὶ εἴπει. Σηκωθεὶς δὲ δ Ἀβραὰμ ἐνώρις τὸ πρωτ, ἐσταύρωσε τὴν δνον αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν δούλων αὐτοῦ, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ σχίσας ἔβλα δὰ τὴν δλοκαύτωτιν, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, τὸν δποίον εἶπε πρὸς αὐτὸν δ Θεός. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὑψώσας δ Ἀβραὰμ τοὺς δρυθλαμοὺς αὐτοῦ εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν. Καὶ εἶπεν δ Ἀβραὰμ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, σεῖς καθίσατε αὐτὸν μετὰ τῆς ὄνου· ἐγώ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλομεν ὑπάγει εώς ἐκεὶ καὶ ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλομεν ἐπιστρέψει πρὸς ἐσαῖς. Καὶ λαβών δ Ἀβραὰμ τὰ ἔβλα τῆς δλοκαύτωσεως, ἐπέθεσεν ἐπὶ τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χειραν τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ὑπῆγον οἱ δύο δμοῦ. Τότε ἐλάλησεν δ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εἶπε, Πάτερ μου. Ο δὲ εἶπεν· ίδού ἐγώ, τέκνον μου. Καὶ εἶπεν δ Ἰσαὰκ· ίδού τὸ πῦρ καὶ τὰ ἔβλα, ἀλλὰ ποῦ τὸ πρόβατον διὰ τὴν δλοκαύτωσιν; Καὶ εἶπεν δ Ἀβραὰμ· δ Θεὸς ὁκοδόμησεν ἐκεὶ δ Ἀβραὰμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ διέθεσε τὰ ἔβλα, καὶ δέσας τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔβλεψεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπάνω τῶν ἔβλων, καὶ ἔκτεινας δ Ἀβραὰμ τὴν χειραν αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν μάχαιραν διὰ γὰρ σφάξῃ τὸν υἱὸν